

säste Jumala selge taeva al." — Noor mees töötis silmad issa lahke palle pole üles, ja tundis nüüd vast ellavalt, et temma südamelik patto kahhetseminne temma usko suremaks olli tötnud, temma hinge foormat kergitand, ja tedda rahho pole aitnud.

— Agga sinna, armas wend ja õdde, kel ehitapatto pärast raske südda sees, minne ja katsu nendasammoti töölist kahhetsemist siis rahho ja pühha rõõm saab viisiste, lätte sadu; Jumala abbiga, sinnule össaks.

2.

Mis kergitab surremisse tundi?

Tobias olli ühhelsakümmend ühhelsa aastat wanna, ja olli jummalakartlikko mele sees elland, senni kui langeb omma surma wodi peale. Páwade ots olli temmale lig, gemale joudnud. Poeg seisib temma wodi förwas ja nuttis. Temmal olli halle meel

omma wanna issa rånga surma-voitlemisse pärast. Agga Tobias ei kaebanud egga äg-ganud, waid waim olli selge ja palle lahke, kohhe kui wallo nattuke taggasi andis.

Poeg ütles siis: Oh armas issa, kui wågga pean immekä pannema sedda sinno kindlat waimo, mis sinnule likumatta jáab keige libbedama wallo ja surma ahhaastusse sees!

— Tobias teggi suud lahti ja rákis sedda wisi poiale: „Wata, ollen sinnule mitto forda kõnelejad seest pikast tee-käimisest, mis piidin nores põhves issa käsko mõda kätte wötma, temma nou ühhe wodra Ma sees toimetada. Kui ollin Jumala abbiga sega forda sanud, kallasin sure igatse-misega issa·ma pose taggasi. Wimised tee-reiso páwad ollid kül rasked: läksid riivist tullisest liwa merrest läbbi, muist ülle märgede, mis járskud ja waewalised ollid. Mõtlesin sel aial issa ja issa·ma peale, ja se mõtte täitis südant findla melega, ja